

KATUMUS (Room.2:5)

Katumuksen merkitys korostuu nöyrän ihmisen mielessä. Sanaa lukiessamme, huomaamme, kuinka Jumala osoittaa armoansa niille, jotka kääntyvät Hänen puoleensa katuen syntejään. Taas toisaalla Raamattu puhuu *sydämen katumattomuudesta* ja siitä, kuinka se kartuttaa vihaa ihmisen elämän ylle. ([Room.2:5](#)) - Et kai tahtois vihaa yllesi? Jumala kyllä tarjoaa yllin kyllin sinulle siunausta ja armoansa, jos vain tulet Hänen tykönsä katuen ja nöyrästi pyytäen syntejäsi anteeksi.

Suurin vääryys ihmiskuntamme keskellä on jumalattomuus, eli piittaamattomuus Jumalasta ja Hänen tahdostaan. Sellainen elämä on Jumalalle kauhistus ja juuri tämän synnin tähden ihminen hukkuu helvettiin - ikuisen tuhoon. ([5.Moos.28:20](#))

Voimme lukea useita katumusrukouksia Raamatun lehdiltä. Ehkä tunnetuin niistä on Jeesuksen kertomuksessa esiintyvä rukous "*Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.*" tämän miehen, joka ei edes katsettaan kehdannut kohottaa, hänen rukous oli Jumalan mieleen. Hän tunsu syyllisyytensä ja tarvitsi anteeksiantoa - ja oli siinä rehellinen ihmisten ja Jumalansa edessä. ([Luuk.18:9-14](#))

Toinen rukous, josta haluan mainita, on Danielin rukous kokonaisen kansakunnan syntisyyden puolesta katumusta osoittaen ja armoa pyytäen:

*"Rukoilllessani Herraa, Jumalaani, minä tunnustin ja sanoin: "Oi Herra, Sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka Sinua rakastavat ja noudattavat käskyjäsi. Me olemme tehneet syntiä, tehneet väärin, olleet jumalattomat ja uppiskaiset. Me olemme poikenneet pois Sinun käskyistäsi ja säädöksistäsi emmekä ole kuunnelleet Sinun palvelijoihisi, profeettoja, jotka puhuvat Sinun nimessäsi kuninkaillemme, ruhtinaillemme, isillemme ja kaikelle maan kansalle." Dan.9:4-6[*JKR]*

Tähän rukoukseen liittyi voimakkaasti tunnustus; *"Me olemme tehneet syntiä, tehneet väärin, olleet jumalattomat ja uppiskaiset."* Lisäksi siinä vedottiin Jumalan [iätikestävään liittoon](#), jonka Hän oli tehnyt tuon kansakunnan kanssa. - Odotamme sitä päivää, jolloin [rauha palaa Israelille](#) lopullisesti ja saamme nähdä, kuinka tuo Jumalan valitsema kansa kukoistaa loistossaan kuin *saaronin lilja!* - Tämä toteutuu pian! - Herran vapahdetut [palajavat Siioniin](#), päänsä päällä iankaikkinen ilo ja huoli ja murhe pakenevat!

On suurenmoinen lupaus, että Jumala ei hylkää meitä erehdyksiemme tähden, vaan Hän tahtoo johdattaa ihmisen iankaikkiselle tielle. Jumala muistaa liittonsa inhimillisyydestämme huolimatta.

"Katukoot he syntejään, sitä, että hylkäsivät Minun säädökseni, ja että heidän sielunsa vieroi Minun käskyjäni. Sittenkään, vaikka he ovat vihollistensa maassa, Minä en heitä hylkää enkä

viero heitä niin, että lopettaisin heidät ja rikkaisin liittoni heidän kanssaan. Minä olen Herra, heidän Jumalansa. Minä muistan heidän hyväkseen liiton heidän isiensä kanssa, jotka Minä vein pois Egyptin maasta kansojen silmien edessä, ollakseni heidän Jumalansa. Minä olen Herra." 3.Moos.26:43-45

Ikään kuin esikuvana meille israelilaiset vaelsivat Raamatun päivinä pois Egyptin maasta. Näemme monta yhtymäkohtaa tuossa vaelluksessa tämän päivän kristillisyyteen siinä, kuinka valmiita olemme heidän tavoin *kapinoimaan, riitelemään* ja heti, kun tulee vastoinkäymisiä, tulistumme tai vähintään saatamme kiukutellen murjottaa. Tällaista napisemista israelilaiset harrastivat ja se johti lopulta sellaisiin mittasuhteisiin, etteivät he päässeet koskaan luvattuun maahan. Vain heidän lapsensa pääsivät lopulta perille. ([Hepr.3:16-19](#))

Haluan miettiä omaa *kapinamieltäni*, että menetätkö purnaamisellani ja asenteillani lopullisen päämääräni, taivas osuuteni? - Tiedän armon riittävän ja sen turvin saan olla pelastettu, ([Ef.2:4-10](#)) mutta saattaisinko lakata riippumasta Jumalan armosta ja menettäisinkö uskonni Jeesukseen tehdessäni vain syntiä kapinoiden Jumalaa vastaan? - Eikö juuri tämän tähden Raamatun kertomukset ole annettu meille opiksi ja varoitukseksi? Olemmeko me parempia ihmisiä, kuin Raamatun ajan ihmiset? Meilläkö olisi etuoikeus tehdä enemmän syntiä ja siitä huolimatta pelastuisimme? - Enpä usko. Jokaisen meistä on [kilvoiteltava](#) ja tehtävä [parannusta](#) synneistämme. On totta, että usko Jeesukseen riittää pelastamaan meidät, mutta tuo usko [sisältää vaikutuksen](#) myös nykyisyyteemme, eli tämän hetkiseen elämäämme. Usko Jeesukseen vaatii meitä pysymään erossa synnistä, mutta sama usko pitää meidät myös lähellä [armolahdettää](#), mikäli [kilvoittelustamme huolimatta](#) lankeamme.

- Mitä siis seuraamme? - *kapina mieltämme, riidanhaluisuutta, kenties omahyväisyyttämme tehden valintoja ruokkien ylpeyttämme ja halujamme?* - Ei! Me seuraamme Jeesusta, [uudistuen mieleltämme ja Hengeltämme](#). Kadumme kyllä vanhan luontomme vaikutuksista syntyneitä tekoja, mutta ojentaudumme uskon kuuliaisuudessa kohti Herraa ja Hänen hyvää tahtoaan. Hänen Henkensä johtaa tasaista tietä, jossa saamme kasvaa hyvää hedelmää, joka on *rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensä hillitseminen.* ([Gal.5:22](#))

Juuri tämän katumuksen pitäisi saada viedä meitä lähemmäksi lohduttavaa Jumalaa ja elämään yltäkyllyistä ja hyvää elämää. Tämän uudistuneen hengen ja uskon varassa saamme jälleen

jatkaa matkaamme iloiten ja kiitollisin mielin. Katumus on siis rehellistä nöyryyttä Jumalan edessä, ja juuri tällaisen mielen Jumala ottaa huomaansa.

- Nosta siis katseesi jälleen Golgatan tapahtumiin ja usko Jeesuksen Kristuksen uhrikuoleman kautta kaikki syntisi anteeksi!

Tänään on aika iloita, sillä Jumala on kuullut katuvan ihmisen rukouksen, eikä Hän syytä eikä soimaa! - Niin kauaksi, kuin itä on lännestä, Hän heittää pois sinun syntisi! Nyt ei enää entisiä muistella, vaan saat kuulla hellän äänen; "Katso, minä luon uutta! Etkö sitä huomaa, kuinka se nousee jo taimelle!"

